

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **P. V. Q.**, zast. advokátem Mgr. Markem Sedlákem, se sídlem AK, Příkop č. 8, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky**, ředitelství cizinecké a pohraniční policie, se sídlem Olšanská 2, pošt. schránka 78, 130 51, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2008, č. j. 8 Ca 391/2007 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen stěžovatel) kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen městský soud), kterým bylo zastaveno řízení, ve kterém se žalobce podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2007, č. j. SCPP-3467/C-243-2007, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň, referátu služby cizinecké a pohraniční policie Rozvadov, č. j. SCPP-58/PL-10-SŘ-2007 ze dne 19. 7. 2007.

Podáním ze dne 16. 1. 2008, soudu doručeným dne 21. 1. 2008, oznámil žalobce, že svoji žalobu bere zpět. Městský soud proto podle ustanovení § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) řízení výše označeným usnesením zastavil.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že vzhledem k tomu, že žalobce nebyl účastníkem řízení, byla žaloba podána osobou, která není osobou k tomu zjevně oprávněnou, mělo být ze strany městského soudu postupováno dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. žaloba měla být jako nepřipustná odmítnuta.

Velmi sporné se, dle stěžovatele, jeví tvrzení žalobce, kdy z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, že rozhodnutí Referátu cizinecké a pohraniční policie Rozvadiv bylo rozhodnutím Ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie zrušeno. Věc však byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí, z uvedeného tak naopak vyplývá, že ve věci správního vyhoštění nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, neboť řízení pokračuje a nebylo v žádném případě zastaveno. Vzhledem k tomu, že Městským soudem v Praze nebyl dostatečně zjištěn skutečný stav věci, v důsledku čehož došlo k zastavení řízení, považuje toto stěžovatel za vadu řízení. S ohledem na výše uvedené navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitkám stěžovatele stran nezákonnosti postupu městského soudu. Stěžovatel se domnívá, že žaloba měla být odmítnuta pro nepřipustnost; nesouhlasí s postupem městského soudu, který v souladu s ustanovením § 47 písm. a) s. ř. s. rozhodl o zastavení řízení na základě zpětvzetí návrhu navrhovatelem.

Podle citovaného ustanovení s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzali-li navrhovatel svůj návrh zpět. Městský soud tedy plně reflektoval jak ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s., tak také dispoziční zásadu, která vedle zásady koncentrace řízení ovládá celé správní soudnictví. Navrhovatel může disponovat řízením nebo jeho předmětem a může tedy i vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl (ustanovení § 37

odst. 4 s. ř. s.). Pokud tak učiní, musí soud rozhodnout, že řízení zastavuje a v tu chvíli již není rozhodné, zda se jednalo o návrh přípustný či nepřípustný. Z tohoto důvodu proto také soud nezkoumal, zda se v projednávané věci jednalo o opravný prostředek přípustný, resp. důvodný, když odpověď na tento problém není určující pro daný případ.

Lze tedy shrnout, že zpětvzetí návrhu a následné zastavení řízení, které je vyjádřením zmíněné dispoziční zásady, konzumuje podaný návrh jako celek a jakékoli další okolnosti, které by mohly znamenat nepřípustnost návrhu a vést k jeho následnému odmítnutí, jsou irelevantní. Z tohoto závěru zákon činí pouze jedinou výjimku pro případ, že návrh na zahájení řízení podalo více osob a zpětvzetí učinila pouze jedna - § 47 písm. a) in fine s. ř. s.; tato výjimka však na daný případ nedopadá, neboť návrh na zahájení řízení podala pouze jedna osoba. Vzal-li tudíž žalobce žalobu zpět, nemůže jako stížnostní námitka obstát skutečnost, že podaná žaloba byla nepřípustná a že z tohoto titulu ji měl soud odmítnout. Opačný závěr, který uplatňuje stěžovatel s tím, že institut zastavení řízení se v soudním řízení správním uplatní pouze v případě, že soud nezjistí překážku řízení nebo jiný důvod pro odmítnutí žaloby podle § 46 s. ř. s., by vedl k negaci dispoziční zásady, v souladu s níž je tento typ řízení koncipován.

Nejvyšší správní soud *obiter dictum* považuje za nutné uvést, že žalobní legitimaci k podání žaloby ve správním soudnictví má v souladu s ustanovením § 65 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. V tomto kontextu žalobce sice nebylo možno považovat za účastníka řízení ve smyslu ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v znění pozdějších předpisů v řízení týkajícím se správního vyhoštění jeho dcery P. D. L., postavení účastníka řízení mu však svědčilo jakožto navrhovateli v řízení ve správním soudnictví stran přezkumu správního rozhodnutí o zamítnutí jím podaného odvolání pro nepřípustnost; proto by ani nebylo možné posoudit daný návrh jako žalobu podanou osobou k tomu neoprávněnou, a jako takovou ji odmítnout.

Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.

Podle ustanovení § 47 s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

Žádné z těchto ustanovení nepodmiňuje zastavení řízení žádnou jinou podmínkou než zpětvzetím návrhu. Odůvodnění zpětvzetí není po žalobci (navrhovateli) vyžadováno, stejně tak soud toto zdůvodnění zpětvzetí není povinen ve svém usnesení uvádět. Důvodem zastavení řízení, které bylo podáním návrhu (jakkoli tento není kvalifikovaný, resp. perfektní) zahájeno, je zpětvzetí žaloby. Zpětvzetí je výlučně volním aktem navrhovatele (žalobce), které odůvodnění nepotřebuje. Uvedení odůvodnění zpětvzetí v usnesení o zastavení řízení není obligatorní součástí rozhodnutí, nadto, pokud by žalobce své zpětvzetí neodůvodnil, nemohlo by usnesení o zastavení řízení relevantně odůvodnit ani soud.

Městský soud postupoval v souladu se zákonem, když v projednávané věci řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil. Rozhodoval tak dle dispozic stěžovatele, který se sám rozhodl, že v řízení již nebude pokračovat a který nepochybným a zřejmým způsobem tuto svoji vůli soudu projevil. Soud proto, za tohoto stavu, nemohl v řízení jakkoli pokračovat. Námitka stěžovatele ohledně nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci je tedy lichá, když jediný podstatnou skutečností pro zastavení řízení je existence zpětvzetí žaloby.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadeným usnesením se městský soud nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalobci. Protože však žalobce žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalobci, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. srpna 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu